

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/79/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119203359
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8119203359.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlady Simkovej a JUDr. Karola Krochtu v právnej veci žalobcu: X. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. 5, XXX XX P., právne zastúpený JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník proti žalovanému: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtina 48, Bratislava, IČO: 35 831 154, zastúpený JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Mýtina 48, Bratislava, o primerané finančné zadosťučinenie vo výške 969,- Eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 16Csp/39/2019-41 zo dňa 09.05.2019, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 969,- Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. II. Vyslovil, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil súd prvej inštancie ustanovením § 52 ods. 2, 3 až 4 Občianskeho zákonníka, ustanovením § 3 ods. 3 a 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že vo vzťahu k ustanoveniu § 3 ods.5 zákona č. 250/2007 Z.z. možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň treba uviesť, že novšie znenie Zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené Zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitným predpisom, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.

4. V prejednávanom prípade však možno konštatovať, že zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení pôžičky a teda k strate finančných prostriedkov. Pri finančných službách je odopreté plnenie veriteľovi na základe jeho žaloby výlučne z dôvodu, že sa vyžaduje bez platného právneho dôvodu (nedostatok zmluvnej náležitosti) alebo ide o nekalú obchodnú praktiku, príp. neprijateľnú zmluvnú podmienku.

5. Z uvedeného teda nepochybne vyplýva, že žalovaný zneužil svoje postavenie tým, že zmluva nemala zákonom predpokladané náležitosti a teda to spôsobilo bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Žalovaný sa na základe zmluvy o úvere s takouto neprijateľnou zmluvnou podmienkou snažil od žalobcu získať financie bez protihodnoty.

6. Žalobca musel aktívne uplatňovať svoje práva podaním žaloby a súd prvej inštancie v prejednávanej veci s prihliadnutím na vyššie uvedené dospel k záveru, že výška nemajetkovej ujmy v prípadoch podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa môže zodpovedať výške finančnej ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila.

7. Pri výklade § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. treba akcentovať, že zákonodarca formuloval uvedené ustanovenie tak, že ak porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu (Bez toho, aby ujma nastala alebo čo len hrozila. Postačuje spôsobilosť porušenia práva alebo povinnosti viesť k ujme spotrebiteľa.), tak základ nároku na finančné zadosťučinenie je daný (arg. „má právo“). Ani analogicky nemožno aplikovať § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka (Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.), keďže zákon č. 250/2007 Z. z. žiadnu postupnosť satisfakčných prostriedkov neustanovuje a rovnako neustanovuje, že k právu na finančné zadosťučinenie za porušenie spotrebiteľského práva spôsobom, ktorý môže privodiť ujmu spotrebiteľovi je potrebná určitá intenzita.

8. Spôsobom vyššie uvedeným určenú výšku peňažného zadosťučinenia súd prvej inštancie považoval za primeranú a dodávateľ má jednoduchú možnosť jej plateniu, prípadne aj iným zodpovednostným následkom sa v iných úverových prípadoch vyhnúť, a to tým, že bude podnikáť v rámci pravidiel stanovených právnymi predpismi SR.

9. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia tak tým, že žalovaný si vo vzťahu k žalobcovi uplatňoval finančné plnenie na ktoré nemal nárok, vyvolal u neho stav právnej neistoty, ktorý musel riešiť podanou žalobou. Súd prvej inštancie preto považoval za primeranú výšku finančného zadosťučinenia sumu 969,- Eur a to s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobcu ako spotrebiteľa. Súd prvej inštancie mal za to, že aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadosťučinenia, treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak podľa názoru súdu ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Zároveň súd prvej inštancie uviedol, že je potrebné akcentovať aj tú skutočnosť, že žalovaný ani po výzve súdu neuviedol koľko mu žalobca zaplatil na istinu, úroky a poplatky.

10. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie ustanovením § 255 ods. 1 a 2 C.s.p. Žalobca bol v konaní plne úspešný, preto má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Zároveň konštatoval, že o výške týchto bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

11. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalovaný. Právne odôvodnil svoje odvolanie ustanovením § 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p. Napadol rozsudok v celom rozsahu, navrhol, aby odvolací súd v zmysle ustanovenia § 388 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne v celom rozsahu a prizná žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil, že žalobcovi vznikol voči žalovanému nárok titulom primeraného finančného zadosťučinenia v sume 969,- Eur na základe ustanovenia § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z.z. Žalobca voči žalovanému nemá žiaden nárok titulom primeraného finančného zadosťučinenia nakoľko predpokladom jeho priznania je úspešné uplatnenie práva alebo povinnosti spotrebiteľom. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti, treba rozumieť aktívne konanie spotrebiteľa a úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práv alebo povinností určených na ochranu spotrebiteľov, napríklad nároku na náhradu škody na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky v používanej

spotrebiteľskej zmluve. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR 6Cdo/389/2015 zo dňa 14.09.2016. V prejednávanej veci podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti žalobcom nie je splnená, keďže žalobca neuplatnil žiaden konkrétny nárok z porušenia práv alebo povinností určených na ochranu spotrebiteľa, tak ako uviedol žalovaný vyššie. Nie je teda naplnená zákonná podmienka úspešného uplatnenia porušenia spotrebiteľských práv spotrebiteľom, čo je dôvodom pre zamietnutie žaloby. Podrobne odkázal na uznesenie Krajského súdu Košice sp.zn. 6Co/75/2018. Žiadne práva žalobcu ako spotrebiteľa priznané mu zákonom č. 250/2007 Z.z. porušené neboli. Formálne nedostatky úverovej zmluvy v dôsledky ktorých sa úver pod číslom XXXXXXXX považuje za bezúročný, neprestávajú porušenie práv spotrebiteľa v zmysle zákona č. 250/2007 Z.z., ale v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. predstavujú prísnu sankciu pre veriteľa v podobe straty nároku na zmluvne dojednané úroky z úveru. Absencie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere nezakladá ani neprijateľnosť zmluvných podmienok ako nesprávne uvádza súd prvej inštancie v odseku 18 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Bezúročnosť úveru založila žalobcovi v pozícii dlžníka z úverovej zmluvy vrátiť veriteľovi len výšku ním poskytnutého úveru, ktorú do dnešného dňa žalovanému nevrátil. Rovnako nie je splnená ani druhá podmienka na uplatnenie nároku titulom primeraného finančného zadosťučinenia, v zmysle ktorej má spotrebiteľ v prípade úspešného uplatnenia porušenia jeho práv nárok na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Úverová zmluva č. XXXXXXXX z ktorej nárok bol uplatnený v tomto spore bola uzavretá medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného spoločnosťou VÚB, a.s., pôvodne CFH, a.s., ako veriteľom. Žalovaný nebol účastníkom úverového vzťahu. Zmluvné podmienky úverovej zmluvy nekreoval. Nemohol sa tak dopustiť porušenia práv žalobcu, ktoré podľa jeho názoru majú spočívať vo formálnom nedostatku úverovej zmluvy, ktorý zakladá bezúročnosť úveru. Inštitút primeraného zadosťučinenia z dôvodu občianskoprávneho charakteru tohto súkromnoprávneho inštitútu nemôže plniť funkciu sankcie. Týmto podrobne odkazuje žalovaný na právny názor vyslovený v uznesení Krajského súdu v Prešove pod sp.zn. 9Co/50/2018 zo dňa 26.06.2018. Rovnako je nesprávny názor súdu prvej inštancie o reparačnej funkcii daného inštitútu, ktorá je typická pre iný právny inštitút a to náhradu škody. Inštitút primeraného zadosťučinenia nemá slúžiť ako prostriedok náhrady škody a nemôže slúžiť na neprimerané obohacovanie sa spotrebiteľa. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp.zn. 17Co/17/2018 zo dňa 10.04.2018. Priznanie sumy v rozsahu v akom bola uplatnená v spore o zaplatenie pohľadávky z úveru pod sp.zn. 12Csp/208/2017 zodpovedá ideám Chamurappiho zákonníka oko za oko, zub za zub, ale nie ideám právneho štátu z ktorých vychádza aj ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Odkazoval na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 14Co/91/2012. Suma na zaplatenie ktorej súd prvej inštancie zaviazal žalovaného okrem toho, že je v celom rozsahu nedôvodná, navyše nespĺňa ani podmienku primeranosti obzvlášť v situácií, keď sám žalobca do dnešného dňa nevrátil veriteľovi sumu poskytnutého úveru z Úverovej zmluvy č. XXXXXXXX. Nakoľko u žalobcu absentuje aktívna legitímácia na uplatnenie nároku titulom zaplatenia primeraného finančného zadosťučinenia, a žiadne jeho práva pri zamietnutí žaloby o plnenie pre bezúročnosť porušené neboli, navrhol rozhodnúť tak, že žaloba bude zamietnutá.

12. Odvolanie bolo zaslané na vyjadrenie žalobcovi prostredníctvom jeho právneho zástupcu. Vyjadrenie do spisu predložené nebolo.

13. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 379 a nasledujúcich C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 385 C.s.p. a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a jeho webovej stránke dňa 27.11.2019 a zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

14. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 24 C 51/2016-35 zo dňa 11.10.2016 v právnej veci žalobcu X. E., nar. 24.07.1976 proti žalovanému Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. súd rozhodol, že úver zo zmluvy o poskytnutí pôžičky č. XXXX z 23.07.2008 je bezúročný a bez poplatkov a žalobcovi zároveň priznal oproti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

15. Rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 4Co/23/2017-64 zo dňa 12.12.2017 bol vyššie uvedený rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený a žalobcovi nebol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho

konania. Žalobca mal nárok na schválenú pôžičku vo výške 1.991,64 Eur, a požadoval 2.961,- Eur, teda žiadal vydať sumu o ktorú by sa žalovaný na úkor žalobcu obohatil.

16. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil aj správny právny záver. Ani v priebehu odvolacieho konania sa na uvedenom nič nezmenilo. Odvolací súd si osvojil odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie na ktoré v plnom rozsahu v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 C.s.p. poukazuje.

17. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie ako aj odvolacím dôvodom odvolací súd uvádza, že nie je možné súhlasiť so žalovaným, že v konaní nebolo preukázané splnenie všetkých zákonných podmienok v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Podľa názoru odvolacieho súdu podmienky ohľadom úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti splnené boli. Terajší žalobca si uplatnil v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 24C/51/2016 voči terajšiemu žalovanému žalobu o určenie, že úver zo Zmluvy o poskytnutí pôžičky č. XXXX zo dňa 23.07.2008 je bezúročný a bez poplatkov, zároveň žiadal priznať trovy konania. Rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 24C/51/2016-35 zo dňa 11.10.2016 bolo žalobcovi vyhovené proti terajšiemu žalovanému, zároveň boli priznané trovy konania. Tento rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského sudu v Prešove č.k. 4Co/23/2017-64 zo dňa 12.12.2017. Tak ako konštatuje súd prvej inštancie v bode 17 odôvodnenia rozsudku, zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení pôžičky a teda k strate finančných prostriedkov. Pri finančných službách je odopreté plnenie veriteľovi na základe jeho žaloby výlučne z dôvodu, že sa vyžaduje bez platného právneho dôvodu, teda nedostatok zmluvnej náležitosti, lebo ide o nekalú obchodnú praktiku prípadne neprijateľnú zmluvnú podmienku. Žalovaný skutočne zneužil svoje postavenie tým, že zmluva nemala zákonom predpokladané náležitosti a teda to spôsobilo bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Napriek tomu sa žalovaný, ktorý je právnym nástupcom pôvodného veriteľa bráni, že nie je vo veci pasívne legitimovaný. V tejto otázke odvolací súd poukazuje na samotný rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 4Co/23/2017-64 zo dňa 12.12.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 26.01.2018, kde sa odvolací súd zaoberal otázkou pasívnej legitímácie žalovaného v danej veci, ide o toho istého žalovaného ako v preskúmvanej veci. Odvolací súd sa plne stotožňuje s názorom vysloveným v tomto rozsudku, že pohľadávka spoločnosti Consumer Finance Holding a.s., Hlavné námestie 12, 060 01 Kežmarok, IČO: 35 923 330, zo Zmluvy č. XXXX zo dňa 23.07.2008 vo výške 1.035,96 Eur bola ku dňu 1.10.2015 postúpená spoločnosti Intrum Justitia Slovakia, s.r.o., so sídlom Mýtka 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré mesto, IČO: 35 831 154. Podľa výpisu z obchodného registra ide o tú istú spoločnosť, s tým istým identifikačným číslom iba s iným názvom do 16.02.2018. Od 17.02.2018 sa už jedná o Intrum Slovakia s.r.o., ktorý je terajším žalovaným. Žalovaný po postúpení pohľadávky je pasívne legitimovaný v spore, lebo v zmysle ustanovenia § 524 ods. 2 Občianskeho zákonníka s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené. Odvolacia námietka žalovaného o nedostatku pasívnej legitímácie nie je dôvodná. Podaním žaloby terajšieho žalovaného vo vzťahu k terajšiemu žalobcovi došlo k porušeniu spotrebiteľských práv a povinností ustanovených v zákone č. 250/2007 Z.z. Aj keď žalovaná strana vstúpila do predmetného právneho vzťahu titulom zmluvy o postúpení pohľadávok, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že dodržiavanie práv spotrebiteľa nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Zároveň, že podľa ust. § 4 Občianskeho zákonníka proti tomu kto právo ohrozí alebo poruší možno sa domáhať ochrany u orgánu, ktorý je na to povolaný. Ak nie je v zákone uvedené niečo iné je týmto orgánom súd.

18. Čo sa týka splnenia podmienok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie správne konštatoval, že predmetom konania je nárok žalobcu opierajúci sa o ust. § 3 ods.5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho. kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Odvolací súd osobitne zdôrazňuje, že je pritom bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy.

19. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že v súčasnosti účinné znenie ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinností ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Od 10.06.2013 právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinností ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi.

20. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že žalobca ako spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľskej zmluve a tiež má právo domáhať sa, aby sa dodávateľ zdržal protiprávneho konania, odstránil protiprávny stav a za podmienky, že si na súde úspešne uplatní porušenie práva, alebo povinnosti stanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa má právo aj na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva, alebo povinností ustanovenej týmto zákonom zodpovedá.

21. Preto odvolací súd konštatuje, že za daného stavu vzhľadom na závažné porušenie práv žalobcu zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobca úspešne domohol na všeobecnom súde sa priznanie finančného zadosťučinenia javí ako plne dôvodné. Aj podľa názoru odvolacieho súdu priznaná výška finančného zadosťučinenia je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobcu a zodpovedá účelu, teda poskytnúť satisfakciu spotrebiteľovi a odradiť dodávateľa od porušenia práv spotrebiteľov. Odvolací súd má za to, že finančné zadosťučinenie vo výške 969,- Eur je vo vzťahu k žalobcovi ako spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené a neprimerané obohacovanie sa.

22. Hodnotiacia úvaha súdu prvej inštancie nebolo ľubovoľná. Súd prvej inštancie v bode 19. uviedol, že žalobca musel aktívne uplatňovať svoje práva podaním žaloby a súd v prejednávanej veci s prihliadnutím na vyššie uvedené dospel k záveru, že výška nemajetkovej ujmy v prípadoch podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa môže zodpovedať výške finančnej ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila.

23. Preto odvolacia námietka žalovaného o neprimeranosti výšky primeraného finančného zadosťučinenia nie je relevantná. Výška primeraného finančného zadosťučinenia nie je podľa názoru odvolacieho súdu v rozpore s jednou zo všeobecných právnych zásad vlastných európskej právnej kultúre medzi ktoré patrí princíp primeranosti a to vzhľadom na žalobcom tvrdené aj prezentované dôkazy, ktoré v konaní predložil.

24. Súd prvej inštancie správne rozhodol. Správny je i výrok o trovách konania. Preto odvolací súd postupom podľa ust. § 387 ods. 1, 2 C.s.p. rozsudok ako vecne správny potvrdil.

25. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd postupom podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 251 a § 255 ods. 1 C.s.p. V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi nebola priznaná náhrada trov odvolacieho konania z dôvodu, že mu preukázateľne žiadne trovy odvolacieho konania zo spisu nevyplyvajú. Neúspešný žalovaný nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo. Preto odvolací súd v súlade so zásadou hospodárnosti vyslovil, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Správnosť takéhoto rozhodnutia vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo/544/2015.

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.